ρα καὶ εἶναι ἀπ' αὐτὰ τόσα πορφυρὰ, καὶ τόσα πράσινα, καὶ τόσα ἄσπρα, καὶ τόσα γαλάζια, καὶ τόσα ἀλλιωτῆς λογῆς. καὶ θέλεις νὰ τὰ ὑπᾶς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Μηνᾶ καὶ Βίκτωρος, καὶ Βικεντίου. καὶ νὰ ἠξεύρῃς, ἐκείνη ἡ Ἐκκλησία ἐτελειώθη, ὅτι ἄργησες πολλὴν καιρόν. καὶ ὁ ἄρχων, ὁποῦ σὲ ἔστειλεν ηὗρεν ἐκεῖ ἄλλα μάρμαρα, καὶ ἔκαμέν την, ὡς τὴν ἤθελεν. ἐὰν γοῦν πᾶς ἐκεῖ, χάριτα δὲν σὲ ἔχουν, καὶ θέλεις χάσῃ καὶ τὸν κόπον σου. ἀμὴ πούλησέ τα ἐμένα μὲ τὴν τιμήν τους, νὰ σὲ ἔχω χάριτα, ἐγὼ καὶ ὁ μέγας Δημήτριος, ὁποῦ κάμνω τὴν Ἐκκλησίαν του. τὸ ταχὺ ὑπῆγεν ὁ Ἐπίσκοπος εἰς τὸν λιμένα μὲ μεγάλην χαρὰν, καὶ εἶπε τὸν καραβοκύρην τοὺς λόγους τοῦ ἁγίου, καὶ ἐκεῖνος ὡς ἤκουσεν, ἐσηκώθη παρευθὺς, καὶ ἐξεφόρτωσε τὸ καράβι του, καὶ ἄλλα μὲν ἐπούλησε τὸν Ἐπίσκοπον, ἄλλα δὲ ἐχάρισε τὸν ἅγιον διὰ ψυχικήν του σωτηρίαν, καὶ οὕτως ἐτελείωσεν ὁ Ἐπίσκοπος τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου, δοξάζωντας τὸν Θεὸν καὶ τὸν μέγαν Δημήτριον.

Πεῖνα μεγάλη ἔγινε ποτὲ εἰς ὅλην τὴν Θετταλίαν, καὶ τοιαύτη πεῖνα, ὅτι δὲν ἐνθυμοῦνταν ποτὲ οἱ ἄνθρωποι τοῦ τόπου. καὶ λοιπὸν ὅλα τὰ μέρη τῆς Θετταλίας ἐστενοχωροῦνταν ἀπὸ τὴν πεῖναν, ὁμοίως καὶ ἡ Θεσσαλονίκη ἐκινδύνευε νὰ χαλάσῃ ἀπὸ τὴν πεῖναν. ἀλλὰ ὁ μέγας Δημήτριος ὁ ἕτοιμος βοηθὸς τῶν χριστιανῶν δὲν ἄφηκε τὸν κόσμον του νὰ χαλάσῃ, ἀμὴ τί ἐνήργησε; ναύτης τίς ὁποῦ ἐπραγματεύετο μὲ σιτάριον, ἐφόρτωσε τὸ καράβιν του τὸν καιρὸν ἐκεῖνον σιτάρι νὰ τὸ ὑπάγῃ εἰς τῆς Φραγγίας τὸ μέρος. διὰ νυκτὸς φαίνεται ὁ ἅγιος Δημήτριος εἰς τὸν ὕπνον του, καὶ λέγει τον. τὸ σιτάρι αὐτὸ, ποῦ βούλεσαι νὰ τὸ ὑπᾶς; ἀπεκρίθη ὁ ναύτης, εἰς τὴν Φραγγίαν θέλω νὰ τὸ ὑπάγω, ἂν θέλει ὁ Θεός. λέγει τον ὁ ἅγιος. ἄκουσέ με ἐμένα, καὶ σύρτο εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, νὰ τὸ πουλήσῃς κατὰ πῶς θέλεις. ὅτι ἐκεῖ εἶναι πολλὴ ἀκρίβεια, καὶ πεῖνα, καὶ νά σε καὶ τρία φλωρία διὰ ἐμπιστοσύνην, καὶ φέρτο ἐκεῖ, νὰ πάρῃς καὶ τὸ ἐπίλοιπον δίκαιον. τὸ ταχὺ ἐξύπνησεν ὁ ναύτης, καὶ βλέπει εἰς τὸ χέρι του, καὶ ἦτον τρία φλωρία, καὶ λέγει πρὸς τοὺς ἄλλους ναύταις. ἀπόψαι εἰς τὸν ὕπνόν μου εἶδα ἕναν στρατιώτην νέον, καὶ εἶπέ με, ὅτι νὰ ὑπᾶμεν τὸ σιτάρι εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ αὐτοῦ μὲ ἔδωκε καὶ τρία φλωρία ἀρραβῶνα. ἐλᾶτε γοῦν, νὰ τὸ ὑπᾶμεν ἐκεῖ, ὅτι κατὰ πῶς μοῦ εἶπεν ὁ φανεὶς, μεγάλη πεῖνα εἶναι εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, καὶ θέλομεν κάμῃ καὶ περισσότερον διάφορον, παρὰ εἰς τὴν Φραγγίαν, ὅτε ἐκεῖ μὲν ὑπᾶσι καὶ ἄλλα καράβια μὲ σιτάρι, ἀμὴ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, μόνον ἡμεῖς παγαίνομεν. ἤκουσαν γοῦν οἱ ναῦται, καὶ ἔστερξαν. τὸ λοιπὸν ἐβουλήθησαν νὰ ὑπᾶν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ ὁ διάβολος θέλωντας νὰ ἀποκόψῃ τὴν καλοσύνην τοῦ ἁγίου, ἐσήκωσεν εἰς τὴν θάλασσαν μεγάλην φουρτοῦναν, τόσον ὁποῦ ἐκινδύνευσε τὸ καράβι, καὶ μίαν, καὶ δύο φοραῖς. ἀλλ' οὖν ὁ μέγας Δημήτριος ὅταν νὰ τοὺς ἤθελε πιάσῃ φουρτοῦνα, ἐφαίνετο ἔμπροσθέν τους, καὶ ἐπαραθάρρυνέ τους. καὶ εἰς τὸ πέλαγος δὲ ἐφαίνετον ὀφθαλμοφανῶς, καὶ ἔδειχνέν τους τὴν στράταν. ὅμως μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ἁγίου ἦλθαν ἕως τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ ἔρραξαν. καὶ ὡς ἤκουσαν οἱ Θεσσαλονικεῖς, ὅτι ἦλθε καράβι μὲ σιτάριον, ἐδόξασαν ὅλοι τὸν Θεὸν, ἔδραμαν καὶ ἄνδρες, καὶ γυ-